

Sygn. akt II AKa 261/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Grzegorz Salamon

Sędziowie: SA – Barbara Lubańska - Mazurkiewicz

SA – Anna Zdziarska (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. – Małgorzata Reingruber

przy udziale prokuratora Elżbiety Kozakiewicz - Jackowskiej

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2011 r.

sprawy: 1) J. W. (1) oskarżonego o czyn z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

2) J. J. (1) oskarżonego o czyn z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. (x2);

3) R. R. (1) oskarżonego o czyn z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

4) M. B. (1) oskarżonego o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w. W.

z dnia 1 lutego 2012 r., sygn. akt XVIII K 181/11

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonych J. J. (1) i R. R. (1) oraz w zaskarżonej części wobec oskarżonego J. W. (1);

2. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. B. (1) w ten sposób, że ustala, iż działał on w zamiarze ewentualnym,

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. B. (1) w pozostałym zakresie;

3. zasądza od oskarżonych koszty sądowe za postępowanie odwoławcze wraz z opłatami: w kwocie 900 złotych od J. W. (1), 820 złotych od J. J. (1) i 640 złotych od R. R. (1), natomiast od M. B. (1) w kwocie 1110 złotych.

UZASADNIENIE

Prokurator oskarżył *J. W. (1)* o to że:

I. w nieustalonym do chwili obecnej dniu w grudniu 2007 r. r. w R. zabrał w celu przywłaszczenia dowód osobisty serii (...) na nazwisko T. K.,

tj. o czyn z art. 275 § 1 k.k.

II. w dniu 22 marca 2010 r. w miejscowości W. przy zawieraniu umowy najmu domu w W. przy ul. (...) posłużył się dowodem osobistym serii (...) wystawionym na nazwisko T. K. a następnie podpisał się na ww. umowie jako T. K.,

tj. o czyn z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

III. w bliżej nieustalonym okresie czasu, jednakże nie wcześniej niż od dnia 22 marca 2010 r. a nie później niż do dnia 7 lipca 2010 r. w miejscowości W. w domu przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. J. (1), R. R. (1), M. B. (1) oraz A. Z. i nieustalonymi dotychczas osobami - wobec których wyłączono materiały do odrębnego postępowania - wytwarzał, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, znaczne ilości środków odurzających w postaci amfetaminy, przy użyciu posiadanych przyrządów w postaci metalowych i szklanych naczyń, jak również odczynników chemicznych,

tj. o czyn z art. 53 ust. 1 w zw. z art. 53 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r.,

IV. w bliżej nieokreślonym okresie czasu, nie wcześniej niż od grudnia 2009 r. i nie później niż do marca 2010 r. w miejscowości Ł. w domu przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. J. (1), M. B. (1) oraz A. Z. i nieustalonymi dotychczas osobami - wobec których wyłączono materiały do odrębnego postępowania - wytwarzał, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, znaczne ilości środków odurzających w postaci amfetaminy, przy użyciu posiadanych przyrządów w postaci metalowych i szklanych naczyń, jak również odczynników chemicznych,

tj. o czyn z art. 53 ust. 1 w zw. z art. 53 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r.

J. J. (1) oskarżono o to, że:

I. w bliżej nieokreślonym okresie czasu, jednakże nie wcześniej niż od dnia 22 marca 2010 r. a nie później niż do dnia 7 lipca 2010 r. w miejscowości W. w domu przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. W. (1), R. R. (1), M. B. (1) oraz A. Z. i nieustalonymi dotychczas osobami - wobec których wyłączono materiały do odrębnego postępowania - wytwarzał, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, znaczne ilości środków odurzających w postaci amfetaminy, przy użyciu posiadanych przyrządów w postaci metalowych i szklanych naczyń, jak również odczynników chemicznych przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 53 ust. 1 w zw. z art. 53 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

II. w bliżej nieokreślonym okresie czasu, nie wcześniej niż od grudnia 2009 r. i nie później niż do marca 2010 r. w miejscowości Ł. w domu przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), J. W. (1) oraz A. Z. i nieustalonymi dotychczas osobami - wobec których wyłączono materiały do odrębnego postępowania - wytwarzał, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, znaczne ilości środków odurzających w postaci amfetaminy, przy użyciu posiadanych przyrządów w postaci metalowych i szklanych naczyń, jak również odczynników chemicznych przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 53 ust. 1 w zw. z art. 53 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 64 § 1 k.k..

R. R. (1), oskarżono o to, że:

W bliżej nieokreślonym okresie czasu, jednakże nie wcześniej niż od dnia 22 marca 2010 r. a nie później niż do dnia 7 lipca 2010 r. w miejscowości W. w domu przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. W. (1), J. J. (1), M. B. (1) oraz A. Z. i nieustalonymi dotychczas osobami - wobec których wyłączono materiały do odrębnego postępowania - wytwarzał, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, znaczne ilości środków odurzających w postaci amfetaminy, przy użyciu posiadanych przyrządów w postaci metalowych i szklanych naczyń, jak również odczynników chemicznych przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 53 ust. 1 w zw. z art. 53 ust. 2 Ustawy o Przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

M. B. (1), oskarżono o to, że:

I. w bliżej nieokreślonym okresie czasu, jednakże nie wcześniej niż od dnia 22 marca 2010 r. a nie później niż do dnia 7 lipca 2010 r. w miejscowości W. w domu przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. W. (1), J. J. (1), R. R. (1) oraz A. Z. i nieustalonymi dotychczas osobami - wobec których wyłączono materiały do odrębnego postępowania - wytwarzał, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, znaczne ilości środków odurzających w postaci amfetaminy, przy użyciu posiadanych przyrządów w postaci metalowych i szklanych naczyń, jak również odczynników chemicznych przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 53 ust. 1 w zw. z art. 53 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w bliżej nieokreślonym okresie czasu, nie wcześniej niż od grudnia 2009 r. i nie później niż do marca 2010 r. w miejscowości Ł. w domu przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. J. (1), J. W. (1) oraz A. Z. i nieustalonymi dotychczas osobami - wobec których wyłączono materiały do odrębnego postępowania - wytwarzał, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, znaczne ilości środków odurzających w postaci amfetaminy, przy użyciu posiadanych przyrządów w postaci metalowych i szklanych naczyń, jak również odczynników chemicznych przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 53 ust. 1 w zw. z art. 53 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 1 lutego 2012 r. w sprawie XVIII K 181/11 Sąd Okręgowy:

I. 1. oskarżonego J. W. (1) uznał za winnego czynu zarzucanego mu w pkt. I. aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 275 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

2. oskarżonego J. W. (1) w ramach zachowań opisanych w pkt **II.** i **III.** aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że działając w z góry powziętym zamiarze bezpośrednim, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w krótkich odstępach czasu ułatwił J. J. (1) i R. R. (1) wytworzenie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy przez to, że w dniu 22 marca 2010 r. w miejscowości W. posługując się dowodem osobistym serii (...) wystawionym na nazwisko T. K. i podrabiając podpis T. K. zawarł umowę najmu domu w miejscowości W. przy ul. (...), a następnie w okresie od dnia 22 marca 2010 r. do dnia 7 lipca 2010 r. umożliwił tym osobom użytkowanie tego domu, opłacał czynsz za jego najem, co pozwalało zachować w tajemnicy tożsamość osób, które użytkowały ten dom w celu wytworzenia substancji psychotropowej i za to na podstawie art. 275§1 k.k. w zb. z art. 270§1 k.k. w zb. z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał oskarżonego i na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 19§1 k.k. w zw. z

art. 11 §3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i karę grzywny 50 (pięćdziesiąt) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

3. oskarżonego J. W. (1) niewinął od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. IV aktu oskarżenia;

4. na podstawie art. 85 k.k. i 86§ 1 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego J. W. (1) połączył i wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

5. na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu J. W. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 16 lipca 2010 do dnia 8 grudnia 2010 r.;

II. 1. oskarżonego J. J. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt. I. aktu

oskarżenia czynu uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 22 marca

2010 r. do dnia 7 lipca 2010 r. w miejscowości W. w domu przy ul. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą oraz R. R. (1) biorącym udział w jednym cyklu wytwarzania substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, wytworzył wbrew przepisom ustawy, znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 19,52 kg, przy użyciu posiadanych przyrządów w postaci metalowych i szklanych naczyń, jak również odczynników chemicznych przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny 70 (siedemdziesiąt) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 30 (trzydzieści) złotych;

2. oskarżonego J. J. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt. II. aktu oskarżenia czynu uznał za winnego tego, że w okresie od stycznia 2010 r. do 21 marca 2010 r. w nieustalonym miejscu wytworzył wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 21,5 kg, przy użyciu posiadanych przyrządów w postaci metalowych i szklanych naczyń, jak również odczynników chemicznych przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i karę grzywny 50 (pięćdziesiąt) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 30 (trzydzieści) złotych;

3. na podstawie art. 85 k.k. i 86§1 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności i grzywny wobec oskarżonego J. J. (1) połączył i wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 70 (siedemdziesiąt) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 30 (trzydzieści) złotych;

4. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu J. J. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 7 września 2010 do dnia 17 maja 2011 r.;

III. 1. oskarżonego R. R. (1) w ramach zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 22 marca 2010 r. do dnia 7 lipca 2010 r. w miejscowości W. w domu przy ul. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z J. J. (1) wytworzył wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 6 kg, przy użyciu przyrządów w postaci metalowych i szklanych naczyń, jak również odczynników chemicznych przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny 60 (sześćdziesiąt) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;

IV.1.oskarżonego M. B. (1) w ramach zarzucanych mu w pkt. I. i II. aktu oskarżenia zachowań uznał za winnego tego, że w okresie od stycznia 2010 r. do 7 lipca 2010 r. działając w z góry powziętym zamiarze bezpośrednim, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w krótkich odstępach czasu ułatwił J. J. (1) wytworzenie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ten sposób, że trzykrotnie w miejscowości M. sprzedał J. J. (1) mrówczanu amonu o łącznej wadze 120 kg przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne i za to na podstawie art. 18§3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 19§1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny 70 (siedemdziesiąt) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych; 2. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu M. B. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 14 kwietnia 2011 r. do dnia 2 stycznia 2012 r.;

V. na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazie Drz nr 01/339/10 z k. 604-610 pod poz. 32, od 34 do 100, od 104 do 108,

VI. na podstawie art. 230§2 k.p.k. zwrócił dowody rzeczowe opisane w wykazie Drz nr 01/339/10 z k. 604-610 oskarżonemu J. W. (1) pod poz. 5 i 6, 8, oskarżonemu J. J. (1) pod poz. 13, 123, 128, oskarżonemu R. R. (1) pod poz. 15, 31, od 124 do 127, od 129 do 131 oskarżonemu M. B. (1) dowody rzeczowe opisane w wykazie Drz z k. 934 akt sprawy opisane pod poz. 1 i 2, T. G. dowód rzeczowy opisany w wykazie Drz z k. 934 akt sprawy opisany pod poz. 4, P. K. dowód rzeczowy opisany w wykazie Drz nr 01/339/10 z k. 604-610 pod poz. 115;

VII. na podstawie art. 231§1 k.p.k. dowody rzeczowe opisane w wykazie Drz nr 01/339/10 z k. 604-610 pod poz. 11, 14, 21, 29 złożył do depozytu sądowego;

VIII. na podstawie § 352 ust. 1 i 2 Regulaminu wewnętrznego urzędowania sądów powszechnych z dnia 23 lutego 2007 r. dowody rzeczowe opisane w wykazie Drz nr 01/339/10 z k. 604-610 pod poz. 1, 2, 3, 4, 12, 16, 20, 22, 23, 24, 30, 33, 101, 102, 103, 109, od 116 do 122 oraz w wykazie Drz z k. 934 akt sprawy opisane pod poz. 3 zarządził przechowywać wraz z aktami sprawy;

IX. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe wraz z opłatami od orzeczonych kar pozbawienia wolności i grzywny od J. W. (1) w kwocie 15 424,73 zł (piętnastu tysięcy czterystu dwudziestu czterech złotych i siedemdziesięciu trzech groszy), od J. J. (1) w kwocie 15 344,73 zł (piętnastu tysięcy trzystu czterdziestu czterech złotych i siedemdziesięciu trzech groszy), od R. R. (1) w kwocie 8 019,52 zł (ośmiu tysięcy dziewiętnastu złotych i pięćdziesięciu dwóch groszy) oraz od M. B. (1) w kwocie 8 459,52 zł (ośmiu tysięcy czterystu pięćdziesięciu dziewięciu złotych i pięćdziesięciu dwóch groszy).

Od wyroku apelacje wywiedli **obrońcy oskarżonych**.

Obrońca J. W. (1) w oparciu o przepisy art.427§ 1 i §2 k.p.k., art.438 pkt. 2 i 3 k.p.k. zarządził:

I. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie :

1) artykułów 4 i 410 k.p.k., polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i nie uwzględnieniu przez Sąd Okręgowy przy wyrokowaniu całości okoliczności ujawniony w toku rozprawy sądowej poprzez uznanie za istotne jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, a nie uwzględnienie okoliczności świadczących na jego korzyść, w tym zwłaszcza danie wiary fragmentom wyjaśnień oskarżonego J. J. (1), które obciążały oskarżonego, niedostatecznym uwzględnieniu sprzeczności w wyjaśnieniach tego oskarżonego ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym oraz nie danie wiary wyjaśnieniom oskarżonego J. W. (1) w tym zakresie,

2) art.7 k.p.k. polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny, poprzez uznanie za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego J. J. (1) odnośnie świadomości oskarżonego J. W. (1) co do celu w jakim został wynajęty dom przy ul. (...) w miejscowości W. ,podczas gdy prawidłowa ocena tego dowodu - przy uwzględnieniu sprzeczności tych wyjaśnień z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w tym zwłaszcza opinią (...) Towarzystwa (...), opinią z zakresu genetyki oraz protokołem oględzin przedmiotowego domu a także przy uwzględnieniu wyjaśnień złożonych przez oskarżonego J. - winna prowadzić do uznania, że relacje oskarżonego J. J. (1) obciążające oskarżonego J. W. (1) nie mogą stanowić podstawy uznania winy oskarżonego w odniesieniu do przypisanego mu czynu.

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na bezzasadnym przyjęciu, że oskarżony J. W. (1) dopuścił się przypisanego mu przez Sąd czynu, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego - w tym zwłaszcza treść opinii kryminalistycznych, a także wyjaśnień oskarżonego J. W. (1) i uwzględnienie ewidentnego konfliktu pomiędzy oskarżonymi J. W. (1) i J. J. (1) - nie prowadzi do wniosku o możliwości uznania winy oskarżonego J. W. (1) w ramach przypisanej mu zbrodni.

Podnosząc powyższe zarzuty, w oparciu o przepis art. 437§1 i § 2 k.p.k. wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie winy oskarżonego J. W. (1) w ramach czynu I 2 wyroku jedynie za występki z art. 275 §1 k.k. w zb. z art.270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Obrońca J. J. (1) na podstawie art. 444 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej J. J. (1) w całości na jego korzyść i w oparciu o przepis art. 438 pkt 1, 2 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1. obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 60 § 3 k.k. wynikającą z niezastosowania tego przepisu wobec oskarżonego J. J. (1), w sytuacji gdy ujawnił on kilku pozostałych współsprawców, wyjaśnił okoliczności popełnienia czynu oraz udzielił informacji dotyczącej osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa.

2. obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 7 k.p.k., 410 k.p.k. i 424 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia w sposób wskazujący na to, iż rozumowanie Sądu nie było swobodne, a charakteryzowało się dowolnością i jest wzajemnie sprzecznie ze sobą, podnoszone są w nim elementy, które się wykluczają, zarówno co do uczestnictwa w przestępstwie oskarżonego W., B. oraz osobę o nazwisku Z., przez co zaskarżony wyrok nie poddaje się kontroli instancyjnej.

Podnosząc te zarzuty wniósł o:

uchylenie zapadłego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania,

ewentualnie o

zastosowanie wobec J. J. (1) art. 60 § 3 k.k.

Obrońca R. R. (1) na podstawie art.438 pkt. 1 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia skazującego, polegający na przyjęciu, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci wyjaśnień oskarżonych J. J. (1) i R. R. (1) oraz znajdujące się w aktach sprawy ekspertyzy, uzasadniają pogląd, że oskarżony R. dopuścił się zbrodni, ujętej w dyspozycji art. 53 ust. 1 w zw. z art. 53 ust. ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

2. obrazę przepisów prawa materialnego, polegającą na błędnym zakwalifikowaniu czynu oskarżonego R. R. (1) jako zbrodni z art.53 ust. 1 w zw. z art. 53 ust. 2 cytowanej wyżej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, podczas gdy czyn oskarżonego może wyczerpywać co najwyżej znamiona występkę, o jakim mowa w art. 54 ust. 2 tej ustawy.

Podnosząc ten zarzut, na podstawie art.437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie R. R. (1) od zarzutu popełnienia zbrodni z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

lub o zakwalifikowanie czynu oskarżonego jako występku z art. 54 ust. 2 tej ustawy i wymierzenie mu za ten czyn kary w rozmiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności albo o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w. W. (...) do ponownego rozpoznania.

Obrońca M. B. (1) na mocy art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia w szczególności:

- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób z jednej strony sprzeczny z wytycznymi określonymi w tym przepisie, a to w sposób dowolny, abstrahujący od zasad logiki i doświadczenia życiowego, prowadzący do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych, z drugiej strony w sposób niedopuszczający do sformułowania wątpliwości w kwestiach, których niejednoznaczność i wątpliwość się narzuca;
- art. 5 § 2 k.p.k. poprzez przyjmowanie w kwestiach dowodowo wątpliwych wersji najbardziej dla oskarżonego niekorzystnych;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, iż oskarżony w zamiarze bezpośrednim w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w produkcji amfetaminy, podczas gdy w materiale dowodowym brak jakichkolwiek podstaw do czynienia tak daleko idących ustaleń będących w istocie nadinterpretacją, godzącą w podstawowe zasady procesu karnego.

W oparciu o powyższe zarzuty, na mocy art. 427 i 437 k.p.k., wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje nie zasługiwały na uwzględnienie.

Obrońca J. W. (1) znaczną część apelacji poświęcił rozważaniom dotyczącym oceny dowodu z pomówienia, przytoczył także orzeczenia Sądu Najwyższego i sądów powszechnych odnoszące się do powyższej kwestii. Nie można jednak nie zauważyć, że skarżący z faktu, iż J. W. (1) został uniewinniony od popełnienia czynu z punktu IV aktu oskarżenia wyprowadza wniosek o braku całkowitej wiarygodności J. J. (1) także w stosunku co do czynu, za który Sąd Okręgowy zaskarżonym w punkcie I 2 wyroku skazał J. W..

W nawiązaniu do tak postawionego problemu warto przytoczyć postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25.05.2010 r. (III KK 423/09) LEX nr 584766, który ma zastosowanie do niniejszej sytuacji, a którego treść sprowadza się do tego, że nie narusza art. 7 k.p.k. przyznanie przez sąd wiarygodności jedynie pewnym fragmentom wyjaśnień, a zdyskwalifikowanie ich w pozostałej części, skoro w uzasadnieniu wskazał przyczyny ze względu na które uznał, że wyjaśnienia te w pozostałym zakresie należy uznać za wiarygodne.

Nie ulega wątpliwości, że sąd poddał analizie wszystkie przesłanki mogące mieć wpływ na (...). Nie umknęło jego uwadze, że nie jest on osobą o nieposzlakowanej opinii, ale także i to, że wyjaśnienia dotyczące swojej roli i mechanizmu popełnionych przestępstw zaczął składać w kilka miesięcy po jego zatrzymaniu, kiedy organy ścigania dysponowały już fragmentaryczną wiedzą pochodzącą od J. W. (1) (str. 27 uzasadnienia). Całościowa analiza treści motywacyjnej części wyroku wskazuje na to, że wyjaśnienia J. J. (1) uzyskały walor wiarygodności tylko w takim zakresie w jakim zostały potwierdzone innymi dowodami, co biorąc pod uwagę fakt, że oskarżony J. był zainteresowany zmniejszeniem prawnych konsekwencji swego działania – było decyzją słuszną. Argumentów uzasadniających tok rozumowania prowadzący do uznania winy J. W. (1) w zakresie pomocnictwa w wytworzeniu amfetaminy w miejscowości W. dostarczył sam oskarżony W.. Co prawda oskarżony zaprzeczył tej części wyjaśnień J. J. (1), z których wynikało, że wiedział, iż w miejscowości W. będzie wytwarzana amfetamina, to jednak logika faktów przemawia przeciwko niemu. W świetle zebranych dowodów bezspornym jest, że to on wynajął od D. T. H. dom położony w W. przy ul. (...), zaś przy zawarciu umowy posłużył się dowodem osobistym T. K., a nadto podrobił jego podpis. Z kolei zeznania M. S. dostarczają innych cennych informacji, a mianowicie, że nie interesowało go

wyposażenie domu, skupiał swą uwagę na rozmieszczeniu pomieszczeń na dole domu, pomieszczeniach piwnicznych i garażu. Według właściciela budynku miał możliwość regulowania należności czynszowych przelewem na konto, ale wolał płacić osobiście.

Zasadnie zatem Sąd Okręgowy uznał, że całokształt okoliczności wskazuje na to, że działania podjęte przez J. W. (1) miały na celu utrudnienie swojej identyfikacji oraz osób, które na terenie posesji wytwarzały substancję psychotropową, a także że znany był mu cel wynajmu domu skoro wybierał zabudowania pod kątem przydatności pomieszczeń do produkcji narkotyku.

Sąd I instancji dokonał wnikliwej analizy wyjaśnień J. W. (1) i prawidłowo stwierdził, że w świetle doświadczenia życiowego należy uznać je za linię obrony. Nie wytrzymują krytyki wyjaśnienia oskarżonego w zakresie tego, że J. J. i R. R. sami nie mogli wynająć domu z zabudowaniami gospodarczymi z powodu uprzedniej karalności, albowiem powszechnie wiadomo, że karalność nie stanowi przeszkody dla zawarcia tego typu umów. Jeśli zaś chodzi o wskazywany w jego wyjaśnieniach powód najmu – prowadzenie działalności budowlanej przez współoskarżonych, to nie sposób odmówić słuszności rozumowaniu sądu I instancji, że służył ukryciu rzeczywistej przyczyny. Wykorzystanie budynku dla celów gospodarczych byłoby sprzeczne z treścią umowy najmu, oraz ustnym zapewnieniem pośrednika w handlu nieruchomościami, że będzie w tym miejscu mieszkał ze swoją dziewczyną. Oceniając zebrane dowody, sąd nie pominął również faktu, że J. W. (1) dysponował telefonem służącym wyłącznie kontaktom ze współoskarżonymi, czego przecież nie wymagał charakter znajomości o jakiej mówił.

Niezależnie od tego, że Sąd Okręgowy przyjął, iż J. J. (1) mógł w odwecie fałszywie pomówić J. W. (1) co do czynu z punktu IV za to, że ujawnił jego udział w innym przestępstwie (k. 27), to jednak nie było podstaw by uważać tak jak obrońca oskarżonego W., że również pomówił go w odniesieniu do czynu z punktu I 2 wyroku. Zauważyć jednocześnie należy, że sytuacja w obu przypadkach była inna, wymagająca odrębnego potraktowania. Sam obrońca najwyraźniej to dostrzegł wnosząc o zmianę wyroku w zaskarżonej części i uznanie J. W. (1) za winnego tego do czego się przyznał tj. czynu z art. 257 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., jednakże nie można pominąć faktu, że te właśnie okoliczności przyznane przez J. W. wspierają wyjaśnienia J. J. (1) co do roli i wiedzy J. W. (1) w przestępstwie polegającym na wytworzeniu znacznej ilości substancji psychotropowej w miejscowości W..

Reasumując sąd odwoławczy nie uznał za zasadne zarzutów sformułowanych w apelacji obrońcy J. W. (1), a dotyczących obrazu art. 4 i 410 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k.

Sąd meriti w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego dokonał prawidłowych ustaleń, opartych na całokształcie ujawnionych dowodów, a ocena tych dowodów nie zawierała błędów natury faktycznej czy logicznej. Istotą przepisu art. 410 k.p.k. jest to, że sąd ferując wyrok nie może opierać się na tym, co nie zostało ujawnione na rozprawie, jak również i to, że wyroku nie wolno wydawać na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych, które je podważają (wyrok SN 2011.12.15 II KK 183/11 LEX nr 1108458). Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego, zgodnie z art. 7 k.p.k. wtedy, gdy m.in. stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających tak na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego.

Sąd Okręgowy w obszernym uzasadnieniu dokonał wszechstronnej oceny materiału dowodowego, a to że nie oparł ustaleń na wyłącznie korzystnych dla oskarżonego okolicznościach nie czyni zarzutów stawianych zaskarżonemu rozstrzygnięciu – obrazu prawa procesowego prowadzącej do dokonania błędnych ustaleń faktycznych słusznymi.

Na uwzględnienie nie zasługiwała także apelacja obrońcy R. R. (1).

Na wstępie stwierdzić należy, że autor apelacji nieprawidłowo sformułował zarzuty, albowiem kwestionując ustalenia faktyczne zarzucił obrazę prawa materialnego – art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. W uzasadnieniu obrońca wyeksponował wspólne elementy wyjaśnień oskarżonych J. i R. prowadzące do wniosku, że R. R. montując wentylację, mieszając kwas z wodą nie miał wiedzy, że bierze udział w przestępczym procederze polegającym na wytworzeniu substancji psychotropowej. W ocenie obrońcy ślady

genetyczne zabezpieczone na miejscu zdarzenia dowodzą jedynie tego, że R. R. wielokrotnie był w miejscowości W. (k. 5).

Rzecz jednak w tym, że na miejscu przestępstwa ujawniono szereg śladów genetycznych, a ich ilość i miejsce pozostawienia wskazuje na cel pobytu oskarżonego w tym miejscu. Sąd Okręgowy bardzo skrupulatnie przeanalizował dowody o charakterze osobowym oraz materialnym, a wynik rozważań przedstawił na str. 14 – 20 uzasadnienia. Przypomnieć należy, że materiał genetyczny R. R. ujawniono nie tylko na dwóch szczoteczkach do zębów, slipach męskich, bluzie, spodniach jeansowych, ale także na czterech maskach przeciwgazowych, trzech parach rękawic. Jednorazowe mieszanie kwasu nie uzasadnia użycia tej ilości masek i rękawic. Poza tym inne dowody świadczą o wielokrotnych pobytach oskarżonego w miejscu zdarzenia, a nawet o pewnym zadomowieniu (szczoteczki do zębów, bielizna). Słusznie zauważył Sąd Okręgowy, że gdyby R. R. nie uczestniczył w przestępstwie, nie dokonywałby zamiany karty w telefonie, nie miałby też powodu ukrywać swej obecności w domu położonym w W.. Trafna jest także konstatacja sądu I instancji, że R. R. został dopuszczony nie tylko do montażu okapu i wentylatorów, ale także do mieszania kawy z wodą, sprzątanía mieszkania po zakończonej produkcji. Niewątpliwie do takich czynności nie dopuszcza się osób niewtajemniczonych.

Bezspornym jest, że czynności sprawcze R. R. wykroczyły poza ramy określone artykułem 54 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i dlatego wniosek złożony alternatywnie w apelacji o taką subsumpcję zachowania oskarżonego nie mógł zostać uwzględniony. Na marginesie zauważyć tylko należy, że wniosek ten nie przystawał do wyjaśnień oskarżonego, który negował umyślność swego działania.

Sąd I instancji prawidłowo ustalił okoliczności świadczące o winie R. R., bez obrazy wskazanego w wyroku przepisu prawa. Ponadto przyjął najbardziej korzystne dla oskarżonego ustalenia w zakresie ilości wytworzonych narkotyków.

W orzecznictwie przyjmuje się, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się tylko do zakwestionowania stanowiska sądu I instancji czy też do polemiki z ustaleniami sądu, lecz powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu co do oceny okoliczności sprawy. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie uzasadnia wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (vide wyrok S.A. w Krakowie z dnia 2009.05.19 w sprawie II AKa 73/09).

Ponieważ apelacja miała charakter polemiczny – nie zasługiwała na uwzględnienie.

Odnośnie apelacji obrońcy J. J. (1).

Obrońca J. J. (1) zarzucił sądowi dokonanie błędnych ustaleń faktycznych, co jego zdaniem doprowadziło do obrazy prawa materialnego – art. 60 § 3 k.k.

Dobrodziejstwo z art. 60 § 3 k.k. ma zastosowanie, gdy sprawca: współdziałał z co najmniej dwiema osobami, ujawni już w fazie postępowania przygotowawczego wymagane informacje, poda wszystkie istotne okoliczności popełnienia przestępstwa, tzn. nie tylko okoliczności składające się na jego ustawowe znamiona, ale również dotyczące rozmiarów tego przestępstwa, sposobu działania, wielkości wyrządzonej szkody i uzyskanych korzyści z przestępstwa itp., opisujące wyczerpująco rolę i udział: jego samego w tym przestępstwie, wszystkich pozostałych współdziałających, przekazuje wiadomości dotychczas nieznanym organowi powołanemu do ścigania przestępstw lub takie, które - według wiedzy sprawcy - są temu organowi nieznanymi, nie będzie dozwalał informacji (czas trwania ujawnienia ich będzie determinowany tylko skalą działalności przestępczej), ale od razu poda wszystkie istotne informacje, później tylko ewentualnie uszczegółowiając je (wyrok SN 2006.06. 28 V KK 116/06 OSNwSK 2006/1/1287).

Sąd odwoławczy podobnie jak obrońca J. J. ma zastrzeżenia do dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny wiarygodności oskarżonego w zakresie przedstawionej przez niego roli A. Z. (k. 21), albowiem osoba ta nie została przesłuchana i co najmniej przedwczesne jest wysuwanie kategoriycznych poglądów w tej materii. Podobnie za niecelowe można uznać rozważania dotyczące faktycznych możliwości oskarżonego w wyprodukowaniu amfetaminy skoro wynik tych rozważań nie przełożył się na żadne ustalenia faktyczne, niemniej nie zmienia to faktu, że nie zachodzą przesłanki do

zastosowania przy wymiarze kary art. 60 § 3 k.k. Zastosowanie tego przepisu byłoby możliwe tylko w przypadku, gdyby istniały podstawy do zakwestionowania prawidłowości ustaleń Sądu Okręgowego w odniesieniu do sprawstwa R. R. (1), czy też J. W. (1) co do czynu od popełnienia którego został uniewinniony. Taka sytuacja nie ma jednak miejsca i nawet obrońca J. J. nie wskazuje żadnych konkretnych uchybień w rozumowaniu sądu prowadzących do dokonania wadliwej oceny dowodów. W apelacji obrońca wyraził subiektywne przeświadczenie, że oskarżony jest prawdomówny i szczerzy w swych wyjaśnieniach. Nie można jednak nie uwzględnić faktu, że umniejszał rolę R. R., a w przypadku czynu z punktu IV aktu oskarżenia nie tylko nie istniały dowody potwierdzające jego wersję dotyczącą wytwarzania narkotyków w konkretnym budynku w Ł., ale nawet ujawniono dowody prowadzące do odmiennych wniosków.

Z powyższych powodów apelacja obrońcy J. J. (1) nie zasługiwała na uwzględnienie.

Niezasadna okazała się także apelacja obrońcy M. B. (1), choć jej wniesienie umożliwiło zmianę zaskarżonego wyroku.

Skarżący nie wykazał, że doszło do naruszenia art. 7 k.p.k., zresztą w treści zarzutu apelacyjnego przytoczono w sposób ogólny brzmienie tego przepisu, bez wskazania konkretnych uchybień sądu I instancji. W sprawie M. B. (1) ustalenia faktyczne dotyczące sfery przedmiotowej czynu nie są kwestionowane przez oskarżonego i jego obrońcę, natomiast zarzut błędnych ustaleń faktycznych został sformułowany w odniesieniu do strony podmiotowej przestępstwa przypisanego oskarżonemu wyrokiem. Z treści apelacji i pism M. B. wynika, że nie powinien ponieść jakiegokolwiek odpowiedzialności karnej, albowiem mrówczan amonu jaki sprzedał J. J. (1) nie jest nawet prekursorem, a nawet gdyby nim był i zostałyby wyprodukowane przez oskarżonego, to jego czyn należałoby zakwalifikować z art. 61 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Powyższy pogląd jest błędny. Ratio legis tego przepisu sprowadza się do zwalczania przestępczości narkotykowej już na wstępnym etapie jakim jest między innymi wytworzenie prekursora. Nie oznacza to jednak, że sprawca takiego przestępstwa nie może ponieść odpowiedzialności karnej na podstawie surowszego przepisu o ile nie poprzestał na wytworzeniu prekursora, a ułatwił wytworzenie znacznej ilości substancji psychotropowej, obejmując przy tym swoim zamiarem tego rodzaju czyn. W takiej sytuacji przestępstwo z art. 61 w stosunku do czynu z art. 53 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii stanowi uprzedni czyn współukarany.

M. B. zaskarżonym wyrokiem przypisano czyn polegający na ułatwieniu J. J. (1) wytworzenia znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, poprzez sprzedaż 120 kg mrówczanu amonu.

Zgodnie z art. 18 § 3 k.k. odpowiada za pomocnictwo, kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie, w szczególności dostarczając narzędzie, środek przewozu, udzielając rady lub informacji; odpowiada za pomocnictwo także ten, kto wbrew prawemu, szczególnemu obowiązkowi niedopuszczenia do popełnienia czynu zabronionego swoim zaniechaniem ułatwia innej osobie jego popełnienie.

Z treści samego przepisu wynika, że w różny sposób można ułatwić popełnienie przestępstwa, zatem z prawnego punktu widzenia drugorzędne znaczenie ma to, że M. B. wytworzył i sprzedał substancję o nazwie mrówczan amonu, która jest prekursorem jedynie w znaczeniu chemicznym. Ważne jest natomiast to, że bez mrówczanu amonu nie byłoby możliwe wytworzenie amfetaminy oraz istotny jest zamiar jaki towarzyszył jego działaniu. Strona podmiotowa pomocnictwa charakteryzuje się zamiarem, aby inna osoba popełniła czyn zabroniony. Pojęcie „zamiar” użyte w art. 18 § 3 k.k. interpretować należy zgodnie ze znaczeniem nadanym mu przez art. 9 § 1 k.k., a więc jako zamiar bezpośredni lub wynikowy. Udzielający pomocy musi obejmować prawną charakterystykę czynu zabronionego, którego popełnienie ma zamiar ułatwić oraz mieć świadomość znaczenia swego zachowania, w tym w szczególności tego, że stanowi ono ułatwienie popełnienia czynu zabronionego przez inną osobę (komentarz do kodeksu karnego pod red. P. Kardasa).

Trafnie Sąd Okręgowy ustalił, że M. B. posiadał wiedzę na temat zastosowania mrówczanu amonu, ponieważ w przyszłości został skazany za pomocnictwo w wytwarzaniu amfetaminy między innymi dostarczając tę substancję. Nawet jeżeli powiedziano mu, że tym razem mrówczan amonu zostanie użyty do produkcji kosmetyków, to wiedzy tej w żaden sposób nie weryfikował. Wskazać jedynie należy, że nawet biegłemu taki sposób zastosowania mrówczanu

nie był znany (k.1434). Oskarżony nie weryfikował także kontrahentów, transakcji dokonywał w nietypowych warunkach – prosto z samochodu, nie zmierzał do ich legalizacji. Warto też podkreślić konspiracyjny charakter tych transakcji, nabywca nigdy nie mówił wprost, że chce kupić mrówczan amonu, umawiał się pod pozorem pożyczania pieniędzy. Wszystkie te okoliczności świadczą o tym, że znając możliwe zastosowanie tej substancji oskarżony przewidywał, że może zostać wykorzystana do wytworzenia amfetaminy i się z tym godził. Sąd I instancji przytoczył liczne tezy z piśmiennictwa, które jego zdaniem pozwalały na przypisanie działaniu oskarżonego zamiaru bezpośredniego, jednakże w uzasadnieniu wyroku zawarł argumentację wskazującą na zamiar ewentualny. Z tego powodu Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok, ustalając, że oskarżony działał w zamiarze ewentualnym. Pomimo, że tak przypisany czyn charakteryzuje się niższym stopniem winy, sąd odwoławczy nie uznał za zasadne obniżenia wymiaru kary. M. B. jest sprawcą wyjątkowo niepoprawnym, z poprzedniego skazania za czyn tego samego rodzaju nie wyciągnął żadnych wniosków, co świadczy o tym, że wymaga dłuższego oddziaływania w warunkach izolacji penitencjarnej.

Sąd I instancji dokonał oceny dowodów w sposób podyktowany art. 7 k.p.k. Nie można się zgodzić z autorem apelacji, że doszło do obrazu art. 5 § 2 k.p.k. Naruszenie tego przepisu miałyby miejsce wówczas gdyby sąd powziął pewne wątpliwości i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, co nie miało miejsca w tej sprawie.

Także kary pozbawienia wolności wymierzone pozostałym współoskarżonym nie noszą cech rażącej surowości, są współmierne do zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości. W przypadku J. J. Sąd Okręgowy pomimo, że nie zastosował art. 60 § 3 k.k., to uwzględnił jego postawę, złożenie wyjaśnień, choć nie w każdym zakresie wiarygodnych. Sąd Okręgowy poddał rozważaniom okoliczności łagodzące i obciążające. Czyny wszystkich oskarżonych polegały na wytworzeniu w formie współsprawstwa, lub pomocnictwa w wytworzeniu znacznej ilości silnie uzależniającego narkotyku. Za wyjątkiem M. B. działali z zamiarem bezpośrednim, bez wyjątku byli karani sądownie. Kar oscylujących w pobliżu dolnej granicy ustawowego zagrożenia nie można uznać w tej sytuacji za surowe, tym bardziej „rażąco”.

Sąd Apelacyjny uznał także za trafne stanowisko Sądu Okręgowego, że w przypadku J. W. (1) nie było podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia kary na podst. art. 19 § 2 k.k., o co wnosił także w apelacji jego obrońca. J. W. odegrał istotną rolę w przestępstwie dokonanym przez J. J. i R. R., swym czynem naruszył różne dobra chronione prawem - nie tylko z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, ale także przeciwko dokumentom i to w przeciągu dość długiego okresu czasu – trzech miesięcy.

O kosztach procesu Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 634 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 5 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych – Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zmianami).

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny, w oparciu o dyspozycję art. 437 § 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku.